

hvorefter skyldneren *altid* skal være tilsagt til forretningen, vil være hensigtsmæssig.

Justitsministeriet må således være enig med Retsplejerådet i, at den bestående adgang til i visse tilfælde at foretage forretningen helt uden forudgående underretning til rekvisitus må opretholdes i det hidtidige – begrænsede – omfang af hensyn til retshåndhævelsens effektivitet. Justitsministeriet finder dog – ligesom Retsplejerådet – at muligheden altid bør anvendes med stor forsigtighed.

Vedrørende den *praktiske gennemførelse af forkyndelsen* finder Justitsministeriet bl.a. på baggrund af den gennemførte høringsrunde over Retsplejerådets betænkning, at det vil være mest hensigtsmæssigt, at forkyndelse sker ved, at kopi af fogedbegæringen med bilag vedlægges den tilsigelse, der sendes til forkyndelse hos rekvisitus.

Gennemføres de af Retsplejerådet foreslåede regler, må det efter Justitsministeriets opfattelse antages at medføre en styrkelse af rekvisiti retsstilling i henseende til fremgangsmåden ved tilsigelsen i forhold til de gældende regler herom.

Rekvisitus vil efter de foreslåede regler som hovedregel være bekendt med forretningens foretagelse og grundlaget herfor. Den pågældende har således anledning til at komme til stede under den umiddelbare fogedforretning, navnlig hvis vedkommende ønsker at gøre indsigelse mod forretningens foretagelse. De af Retsplejerådet foreslåede nye værneringsregler vedrørende umiddelbare fogedforretninger, hvorefter udgangspunktet er bopælens retskreds, har yderligere til formål at sikre, at *rekvisitus så vidt muligt kan være til stede* under forretningen.

Som ovenfor anført kan det imidlertid være nødvendigt undtagelsesvis at fremme forretningen, uden at rekvisitus er til stede og kan afgive forklaring. I modsat fald vil rekvisitus ved udeblivelse kunne forhindre, at uopsættelige fogedforretninger bliver fremmet. En sådan situation vil ikke altid kunne forebygges ved politifremstilling, idet fremstilling er tidskrævende og forudsætter, at det er muligt at komme i kontakt med rekvisitus med henblik på politifremstilling. I nogle tilfælde vil rekvisitus endvidere ikke være interesseret i at være tilstede under forretningen.

Den nugældende retstilstand, hvorefter der er mulighed for i visse særlige tilfælde at fremme en umiddelbar fogedforretning (herunder vedrørende overtagelse af en ejendom til brugeligt pant), uden at rekvisitus er til stede, må således antages at være velbegrundet i hensynet til tvangsfuldbyrdelsens effektivitet.

Hertil kommer, at rekvisitus har en række retsmidler mod fogedrettens afgørelse. I første række er det

adgangen til appel, der har betydning, men også genoptagelse af sagen og anlæggelse af civilt søgsmål står efter omstændighederne til rådighed for rekvisitus som retsmiddel mod afgørelsen.

Det bemærkes i øvrigt, at det i sidste ende ofte vil være rekvisitus, der hæfter for det tab, som rekvisenten påføres, fordi den umiddelbare fogedforretning ikke kan gennemføres.

Justitsministeriet finder på denne baggrund – ligesom Retsplejerådet – at en regel, hvorefter skyldneren altid skal være til stede under forretningen, vil være meget uhensigtsmæssig og unødvendig, ligesom en regel af dette indhold må antages at ville forøge antallet af politifremstillinger af skyldnere.

Der henvises i øvrigt til det under pkt. 4.2. anførte vedrørende brugeligt pant.

Justitsministeriet kan således tiltræde Retsplejerådets indstilling, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse hermed, jf. § 1, nr. 2 (§§ 598, 599 og 600).

3.3. Praktiske spørgsmål vedrørende udsat løsøre m.v.

3.3.1. Retsplejerådets overvejelser og indstilling.

I forbindelse med gennemførelsen af umiddelbare fogedforretninger opstår problemet, hvordan der skal forholdes med udsat gods, som f.eks. bohaver m.v., hvis ejeren ikke selv tager sig af dette.

Retsplejerådet har overvejet, om det kan overlades til rekvisenten i forbindelse med umiddelbare fogedforretninger at fjerne og opbevare udsat løsøre – således som det allerede i et vist omfang er tilfældet med erhvervsløsøre – men rådet finder ikke at kunne anbefale en sådan løsning. Rekvisitus har krav på, at udsat løsøre opbevares under betryggende og kontrollerede forhold, og rekvisiti stilling bør ikke være afhængig af rekvisitens evne og vilje til at opfylde sine pligter, efter at udsættelsesforretningen er gennemført. På den anden side foretages udsættelsen af rekvisitus på rekvisitens begæring og i dennes interesse. Retsplejerådet finder derfor, at pligten til at betale for gennemførelsen af udsættelsesforretningen og den efterfølgende opbevaring af udsat løsøre bør placeres hos rekvisenten med regres til rekvisitus. Rekvisitens regreskrav bør efter rådets opfattelse sikres ved, at udsat gods ikke udleveres til rekvisitus, medmindre rekvisitens omkostninger samtidig dækkes. Indløses godset ikke inden en vis frist, som foreslås fastsat til 2 måneder, og skal det derfor bortsælges på auktion, bør det indkomne provenu anvendes til dækning af rekvisitens omkostninger med respekt af bedre prioriterede rettigheder. Da rekvisenten ikke vil kunne foretage udlæg i udsat løsøre omfattet af retsplejelovens § 509 og § 515, fo-